

Helena Miquel

Veu i lletrista d'Élena. És l'avantatge dels grups independents: dissenyen el seu llibret, escriuen les cançons al seu ritme, i escullen en quin idioma volen fer-ho. Élena s'ha reformulat des d'aquell primer «porelamordedios» i, amb la veu dolça d'Helena Miquel al capdavant, inicien un estiu ple de concerts.

«Cantant en català ets molt més conscient de la realitat que t'envolta»

Marta Pallarès
cultura.diaridegirona@epi.es

■ Són els mateixos, però diferents. Élena, encapçalats per Helena *Factodelafé* Miquel, continua amb el mateix nucli dur, el de fa deu anys, però ha afegit dos nous components per poder seguir endavant. En el camí s'han passat al català, i han abandonat les atmosferes més fosques. El seu nou disc, ple de lletres íntimes i més fresc, el presentaran en directe aquest dissabte al festival *indie* de Girona, el popArb.

■ Una de les sensacions que volien crear amb *Un café, setanta matins* és la de retrobar un vell amic que fa temps que no veus. Com es lliga aquesta sensació de retrobada amb l'evolució lògica que suposa crear un nou disc?

■ Van en paral·lel. Tots hem crescut en els deu anys de vida d'Élena, hem madurat i tenim més clar què volíem i què no. Així, hem fugit dels ambients densos, les cançons són més fresques, tenen menys capes, les lletres són més directes; i en general, tot i que hi hagi un toc de melangia, hem fugit de la introspecció.

■ Un altre dels grans canvis és el pas al català. No els fa por que això els pugui tancar portes?

■ Sí que és un fet que segueix passant, però moltes vegades som nosaltres mateixos els que tenim prejudicis. En tot cas, no ens ho vam plantejar, volíem ser nosaltres mateixos sense pensar si aquesta opció era millor o pitjor comercialment, i n'estem contents. El proper pas és que els grups que canten en català surtin més fora a fer concerts, però per començar ja és important que cada cop hi hagi més presència de la nostra llengua a l'escena musical del país.

■ I entre tants canvis, què queda dels Élena de *porelamordedios*?

■ Segurament l'essència, perquè

Els barcelonins Élena, encapçalats per Helena Miquel, presenten al popArb el seu primer disc en català.

nosaltres tres (la mateixa Helena, Víctor Francisco i Raül Moya) continuem al nucli dur del grup, i encara compartim un estil que ens agrada. Les cançons que compoem no s'escapen gaire del que ja fèiem, tot i ser una música més fàcil a la primera escolta, amb una actitud menys fosca. A més en Dani i en Marc han entès aquesta essència i els agrada; de fet aquest darrer havia vingut als nostres concerts com a fan, i ara diu que és un plaer per ell ser a la banda.

■ Amb una altra de les formacions que seran al popArb, Manel, parlàvem d'un corrent de tornada a la quotidianitat, a les lletres menys críptiques. Ho veu així?

■ Hi ha un seguit de grups que hem fet un canvi idiomàtic, que ara cantem en català, i això forma part de madurar. En començar molts no usàvem el nostre idioma per fugir

«Fa 10 anys l'escena indie era diferent, ara hi ha més bandes que fan bona música i potser ja no destaquem tant»

de l'etiqueta del rock català, i perquè els referents que teníem eren anglosaxons. Però ara les noves generacions han crescut amb la naturalitat que et dona la pròpia llengua; i cantant així ets molt més conscient d'allò que t'envolta. En anglès crees realitats i personatges que no existeixen en el teu dia a dia, però sincerar-te amb tu fa que vulguis escriure del que tens proper.

■ Controlen tots els passos de la producció. Com els enriqueix això com a formació?

■ És la idiosincràsia del grup independent, el que s'ho cuina tot

des que comença a escriure fins que surt el disseny del llibret. És el nostre sistema de treball i és un plaer poder-ho fer. No ens plantejem fer-ho d'una altra manera.

■ Van tocar al FIB fa uns anys; ara els toca el popArb. Com afronten els diversos escenaris i tamanys escènics?

■ Tocar a Benicàssim amb el primer disc va ser una gran sorpresa: eren les cinc de la tarda i la carpa era plena. Vam viure un moment molt bo. I ara tenim ganes de tocar al popArb, i de concerts en general. La formació ens permet presentar formats molt diferents, des d'un acústica fins a tota la banda completa acompanyada per una secció de tres vents, que és com ens presentarem a Arbúcies. Tenim molta flexibilitat per dur el disc al directe, des d'una proposta íntima fins a la més animada i ballable.

EN CURT

1 Ha sigut una llarga aturada. Com ha estat la represa?

R: Els tres que hi érem des del principi vam quedar-nos sols. Un dia vam anar a fer un cafè i vam parlar de què fer, o acabar-ho del tot o mirar de tirar endavant. Llavors fa dos anys van entrar els dos nous components; en total, han estat sis anys sense fer res junts, però vam veure que volíem treballar en la formació nova. Primer vam haver de trobar l'encaix, la química; i entre els assajos i la composició hem passat dos anys per parir el tercer disc.

2 Escriure lletres tan personals no és complicat?

R: Tinc una vessant molt introspectiva quan escric, i en aquest disc també hi és, aquesta part personal. Tot i així he intentat mirar enfora i escriure sobre personatges i situacions inventades, que era una demanda que em feia en Raül. Hi ha temes íntims, com *70 matins* o *Si t'he trobat*, i d'altres amb temes universals com l'amor o el pas del temps. Així que sí que són personals, però la gent s'hi pot identificar.

3 L'escena «indie» els ha beneït des dels inicis. Quins creu que són els motius?

R: La situació ara és molt diferent de fa deu anys, quan vam començar. *porelamordedios* va agradar molt, perquè el món independent era dens, fosc. A més hi havia menys grups i vam tenir la sort de connectar. Però ara és diferent, hi ha més bandes que fan molta bona música, i potser ja no destaquem tant. En tot cas, és un altre moment.

L'(a)phònica arrenca avui amb Mazoni

BANYOLES | DdG

■ Amb la veu com a protagonista indiscutible, la sisena edició del festival (a)phònica dona el seu tret de sortida avui. Seran cinc dies on les propostes internacionals i les de casa es donaran la mà, amb un 75 per cent d'activitats gratuïtes i tres produccions pròpies.

El festival arrenca a les 19.30 a La Muralla amb La Mal Coiffé. Les veus femenines de la formació francesa donen vida, des de l'any 2002, a la tradició musical del

Llenguadoc, apoderant-se del timbre històric dels cants occitans, íntimament lligats a la gent que feia vida a l'aire lliure. Una hora més tard, al Puntal d'Arts, La Incubadora de Banyoles (un dels nous escenaris d'aquesta edició), tindrà lloc *Cantatataula*, un àpat cantat a càrrec de la Companyia de la Font del Vi que s'estrenarà oficialment en el marc del festival, ple d'ironia, tendresa i simbolisme. Formada per un nucli d'actors, poetes i músics, la companyia ha

nascut amb aquest espectacle i s'acabarà completant amb el públic.

Finalment, a les 22.15, Mazoni i les Mazoni agafaran el relleu a La Muralla amb un espectacle creat per a l'(a)phònica. En aquesta ocasió, el músic empordanès Jaume Pla cedeix el micròfon a tres veus femenines (Helena Miquel, Biki-mel i Gemma Solés) que, acompanyades d'una banda que compartirà amb la participació del teclista Xavi Lloses i de la secció de vent de The Gramophone All Stars.

Cassà de la Selva acull dues representacions del Projecte T

CASSÀ DE LA SELVA | DdG

■ El teatre amateur de les comarques de Girona té en el Projecte T una de les seves millors armes per promocionar-se; i en el marc d'aquesta activitat, el Teatre Municipal Puig d'Arques de Cassà acull aquest divendres i dissabte dues propostes diferents.

El divendres 27 s'hi representarà *Variació sobre el Baró Rampant*, una obra escrita i dirigida per Eli-

sabeth Cachetiez a partir de la novel·la d'Italo Calvino. Es narra la rebel·lió d'un adolescent aristòcrata de finals del segle XVIII contra les normes socials i familiars.

Diumenge serà el torn del Cor de Teatre de Banyoles, que representarà un tast de les parts musicals de l'espectacle de creació pròpia *El Concert*, on s'interpreten a capella peces de Jimi Hendrix, J. S. Bach o els Beatles, entre altres.